

М а р а. — Защо? —

Й о в к а. — Той те обича, ти сжшо — и — —

М а р а. — Зашото, види се, за да бжде живота шастливъ, не е нужно само обичъ!

Й о в к а. — Махва ржка. Ехъ!

М а р а. — Когато живота ни озвѣрва единъ къмъ другъ — мислишъ ли, че любовта може да се противопостави?

Й о в к а. — Наранена. И ти не може да пожертвувашъ нищо за него, за неговото спокойствие? —

М а р а. — Не можахъ! Всѣкидневнитѣ нужди ни докарваха до ежби, ний се озвѣрвахме: дразнехме се и не отстѣпвахме!

Й о в к а. — И ти не отстѣпваше? —

М а р а. — Не.

Й о в к а. — Ти си била жестока! И какъ ще я карате!

М а р а. — Незнамъ! Когато разсждавамъ така — обвинявамъ се. Но сръчкаме ли се, забравямъ се и подире се ямъ, но защо ми е?

Й о в к а. — Жестоко!

М а р а. — Даже много жестоко. Непокойна отъ прѣпломниото се. Виждамъ, че съмъ се ожесточила. Знаешъ ли, когато ми дояде на умъ, че — — Става. Този нашъ животъ ме примаза, унижи — уви! Ахъ, само като си спомня — иде ми да прорева като тигрица — — Ужасно е, Йовке! Гледамъ понѣкога дѣцата, кога си играятъ — и щомъ ми дойде на умъ, че тѣ двѣтѣ сж ми изсмукали живота, че тѣ, капка по капка изцѣдиха моя животъ — иде ми да ги прѣгърна, па да ги стисна и да си взема своето. Задъхана. И знаешъ ли, еднажъ се спустнахъ, прѣгърнахъ ги въ нѣкакво безумие и само като сръشناхъ погледа на Надя — разплакахъ се; тѣй се разхълцахъ! — — И сълзитѣ дълго текоха по рошавитѣ имъ главички! — — Застанала съ стиснати пѣсници. Ехъ, азъ мразя, дълбоко мразя тоя животъ! Какъ бихъ искала да съмъ силна, че да отмжстятъ за всички, що сж като мене. Едва ходи изъ стаята. Йовке, азъ умирамъ, умирамъ, а тѣй много искамъ да